kulama. Agga wargad ollid kartusse pärrast tük maad emale jooksnud; kui nüüd näggid et majas waikne luggu olli, jäid julgeks, tullid taggasi akna alla ja nomisid peial=poisi tasfaste: „Kule! ärra nüüd ennam te nalja, waid anna, mis leiad!“ Pois kohhe karjuma: „Muidugi, kallid mehhed! tahhan ja köik anda, sirrutage agga käsfi, wötke wastu!“ Sedda kulis nüüd tüdruk körwalt selgeste, kargas asjemelt, wöttis tuld üllesse ja hüdis teisi appi. Nüüd warrastel ennam polnud aega, pistsid pakku ja ei jännd seisma enne, kui üsna wässinud ollid. Maja=rahwas tulli pea hulgaliste kambri, kus tüdruk ütles wargaid ollema, agga uksed aknad ollid kinni, köik asjad alles, ei kuskilt warga jälgi nähha; siis läksid jälle ärra tüdrukuga tappeldes, et tühja kärra töstnud. Agga kus olli peial=pois, et naad tedda ei näinud? Noh, sestsammast august, kust enne tulli, olli temma animu jälle läinud.

Ta käis möda möisa öue ja kaebas kanget wässinust. Sedda surem olli ta röom, kui koggemata heinalatu sai, kus heinte peal rahwuliste tahtis maggada. „Hommikuni maggan, siis lähhän waimemate jure taggasi!“ nönda mötles ja silmad wajusid kinni. Agga waene pois! ta piddi pea tunda sama, et köik asjad mitte meie tahtmist möda korda

ei lähhä, waid et hädda tulleb enne, kui teame arwata. Jah mailmas on palju hädda! —

Warra, kui koit weel pimnedaga seggaminne olli, tönsis karja=tüdruk ja hakkas weiksid söötma. Tulli heinalatu ja toppis korwi täis heinu ja kandis lomadele ette. Willets luggu! Essimesse korwi sisse olli peial=pois toppitud, agga waene rauk maggas kui roist egga pannud tähhele, mis temmäga tehti; ei ärganud enne üllesse, kui lehma suus olli ja omma liikmed tundis kui weskikiwwide wahhel ollema. „Oh kallis aeg! — kissendas, — kül mind ropsitakse!“ Siis hakkas kätte ja jalgadega lehma löugu ja keelt taggunia, agga mis weis sest holis. Se jahwatas omma su=täie ühtepuhku penemaks, egga olnud poisil muud nöun, kui hoida, et hammaste wahhele ei sanud. Se läks kül korda, agga siis lehm hakkas alla nelama ja selle wastu poisi jönd ei annud. Sorts! — ja korraga olli lehma köhhus, kas tahtis wöi tahtmata. „Kolle kamber se siin! — ütles temma, — aknaid sisse tehha, on üsna unnustatud; pääw ei paista sisse egga künalt siin wist ei prugita egga peergu!“ Üldse, se niiske korter ei olnud polegi poisi mele järrel ja köige kurwem luggu olli, et ühtepuhku uks lahti läks ja ued heinad peale tullid, et poisil ennam